

[J. S. Foget.]

en mod en Minister rejst Sag altid kan faa politiske Konsekvenser for en Regering, altid være interesserede i Frifindelse. Altsaa kan man i Forvejen sige, at de 5 Dommere fra Regeringspartierne ikke vilde være uheldede.

I 1890 foreslog den senere Højesteretsjustitiarius C. V. Nyholm at sammensætte Rigsretten af 7 Højesteretsdommere, 7 Landstingsmænd og 7 Folketingsmænd. Denne Ordning vilde efter min Opfattelse have været endnu mere haabløs. Samtidig foreslog en Godsejer Oldenburg, at kun Højesteret skulde være Rigsret. Det er efter vor Opfattelse mere rimeligt og maaske det bedste. Hvis man er enig om, at Rigsretten saa vidt muligt skal kunne dømme uheldet, maa man ikke i Forvejen sikre Regeringspartierne mere end en Fjerdedel af Dommernes Antal. Den bedste Ordning vil efter vor Opfattelse være den, at man sikrer, at Højesteretsdommerne i alle Tilfælde har Flertal, og maaske gaar dertil, at Højesteretsdommerne udgør to Trediedele af Dommernes, saaledes at Rigsdagen kun valgte den ene Trediedel. Herved vilde Lægmandsprincippet være indført, men det vilde ikke faa en dominerende Indflydelse, saaledes som det har efter Justitsministerens Forslag.

Vi har jo allerede set, hvor vidt en Minister kan drive det uden at komme under Rigsretstiltale. Jeg tænker her paa de to Forhold, jeg som Ordfører for mit Parti allerede har fremdraget, hvor Landbrugsministeren benyttede Statens Midler til Uddeling paa Trods af en Domstols Afgørelse, og hvor Landbrugsministeren tilsidesatte Landsrettens Afgørelse. Naar dette er Tilfældet, naar en Sag paa Trods af alle disse Vanskeligheder alligevel bringes for Rigsretten, bør Rigsrettens Sammensætning ikke give Anledning til nye Muligheder for politisk Sabotage af en Retsfølgning. Derfor henstiller vi, at man ændrer Sammensætningen, saaledes at Højesteretsdommerne kommer til at udgøre det ubetingede Flertal inden for den samlede Domstol.

Victor Pürschel: Hvis jeg ikke husker fejl, var det under et tidligt Tidspunkt af Grundlovsforhandlingerne overvejet at lade Højesteret være Rigsret. Jeg gjorde mig

dengang til Talsmand for det Synspunkt, som efter min Mening er det rigtige, at der i Rigsretten bør være et politisk Element; jeg gjorde det ud fra den Betragtning, som for mig er en Grundbetragtning, at man altid bør stræbe efter at holde Højesteret uden for de politiske Afgørelser, og det vil man ikke kunne, hvis et politisk saa omstridt Spørgsmaal, som en Rigsretssag jo altid vil dreje sig om, bringes ind for Højesteret og faar sin Afgørelse der.

Jeg tror derfor, at det er rigtigst, at der er et politisk Element i Rigsretten. Man kan naturligvis ikke se bort fra, at der bliver visse Ulemper i Henseende til, at en Del af Dommerkollegiet kan være forud indtaget. Naa, det behøver jo ikke blot at gælde Politikerne, det kan endelig ogsaa skjule sig bag en Højesteretsdommers Kappe. Men Højesteretsdommerne har det Fortrin, at de gennem et langt Liv er opdraget til at se meget objektivt paa Sagerne og det er deri, man maa søge Garantien for deres Vedkommende. Men jeg er naturligvis enig i det, der er sagt af den ærede socialdemokratiske Ordfører, at man i dette Tilfælde maa se bort fra den Inhabilitetsgrund, man kunde finde deri, at et Medlem af Rigsretten i Egenskab af Medlem af Rigsdagen for saa vidt forud havde taget Stilling til Sagen, som han havde stemt for, at Tiltale skulde rejses. Nu behøver endelig dette, at man stemmer for, at Tiltale skal rejses, ikke at betyde, at man mener, at den paagældende skal dømmes; det betyder med Nødvendighed ikke mere, end at man finder det rigtigt at faa en Retsafgørelse af Sagen, et Synspunkt, der slet ikke er ukendt ved den almindelige Anklagemyndigheds Afgørelser.

Den Udvej, der er anvist over for dette af Retsplejeudvalget, synes jeg man med Rette har taget Afstand fra, bl. a. fordi den kun hæfter sig ved en Formalitet, nemlig om den paagældende har stemt for Anklagen eller ikke, hvad der kan være fuldkommen ligegyldigt sammenlignet med, at han maaske gennem en hel Valgkamp har ført en heftig Agitation paa dette Spørgsmaal, eller han gennem sin Kæmpen for eller imod den omstridte Forholdsregel paa Rigsdagen kan være stærkt impliceret i det. Altsaa, Retsplejeudvalgets Anvisning løser efter min Mening slet ikke Problemet, rent